

helst om, at han havde staaet i noget Debitorforhold til Banken; men jeg kan ikke — paa den Foranledning, der nu er givet — undlade at sige, at det forekommer mig, at naar man vilde give Sværindustrien en Repræsentation i Likvidationskomiteen, burde den være tilvejebragt udenfor den Gruppe af Sværindustrien, som var Debitorer, eller som ledede Virksomheder, der havde Skyld til Banken. Jeg tror, at dette Forhold nu i øvrigt er afviklet, saa at det med Hensyn til Direktør Helwigs fremtidige Virksomhed i Likvidationskomiteen ikke kan give Anledning til Betænkelighed.

Jeg har sagt, at den højtærede Minister har givet Juristerne en ganske overordentlig stor Indflydelse ved Behandlingen af denne Sag; og det kommer den højtærede Minister jo ikke udenom, at indenfor Likvidationskomiteen sidder der et Flertal med juridisk Uddannelse, saa at den juridiske Betragtning, selv om den i visse Tilfælde skulde gaa paa tværs af det praktiske Erhvervs Betragtning, sikkert faar Overvægten. Nu siger den højtærede Minister, at de, der henvendte sig til ham gennem Indskydernes Organisation, er Jurister, som naturligvis ikke vilde have noget imod at komme ind i Likvidationskomiteen. Jeg synes, at den højtærede Minister skulde overlade Indskyderne at træffe Bestemmelse om, ved hvem de vil lade sig repræsentere. Om nogen Jurist i denne Forbindelse vilde have nogen Chance, kan jeg ikke udtale mig om; men eet er sikkert, og det er, at af de 7, der har underskrevet Henvendelsen til Rigsdagen, er kun 2 Jurister, Resten er Forretningsfolk eller Folk i praktiske Erhverv.

Om det nu skulde være muligt, saaledes som det ærede Medlem Hr. Zahle gjorde sig til Talsmand for, at opnaa en anden Stilling fra Storbankernes Side til den likviderende Bank end den, de indtog i Juli, derom kan jeg ingen Viden have. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Zahle og den højtærede Minister i, at Stillingen til Rekonstruktionen af Revisions- og Diskontobanken i 1922 fra de store Bankers Side maatte forpligte til om ikke at yde Tilskud til Banken saa dog til en Afvikling saaledes, at ingen af Indskyderne eller af Erhvervene, som var knyttet til Banken, kom i Vanskelighed. Derfor kan jeg ogsaa meget vel forstaa, at den likviderende Banks tidligere Leder maatte føle sig i højeste Grad brøsthølden over, at han ikke fandt større Forstaaelse hos sine Kolleger indenfor Storbankerne, end Tilfældet

var. Men derved er jo ikke noget at gøre. Det viser sig ved denne Lejlighed som saa tidt, at Samfundshensyn og Forretningsmoral ikke altid fuldt og helt lader sig forene.

Jeg takker i øvrigt den højtærede Statsminister for de Oplysninger, han har givet, og for de Svar, han har givet paa de Spørgsmaal, jeg har stillet. Det er mit Haab, at der under en Udvalgsbehandling skal findes Udvej for at skaffe Indskyderne den Indflydelse, de har billigt Krav paa, og jeg synes i den højtærede Statsministers Udtalelser at kunne skimte, at han ogsaa nu er klar over, at der ikke er vist disse Folk et rimeligt Hensyn, og er rede til at medvirke til, at Fejlen kan gøres god igen.

Hans Nielsen: Da det ærede Medlem Hr. Kragh havde Ordet første Gang, skulde man jo, for saa vidt man skulde vurdere Stemmens Styrke, tro, at der skulde foretages en større Aktion mod denne foreløbige Lov. Men jeg konstaterer nu med en vis Tilfredsstillelse, at det var ikke saa særlig skarpt, hvad Kanonen var ladet med, det var mest Knaldet, og ikke saa meget nogen Fare, der truede det af Regeringen forelagte Forslag fra den Side. Det er jeg selvfølgelig tilfreds med.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Kragh anstrengte sig lovlige meget med at finde Indvendinger mod denne Lov. Det ærede Medlem gentog nu sin Bemærkning om, at Regeringen havde vist en prisværdig Handlekraft og Energi, hvis den havde været nødvendig. Men det ærede Medlem maa have glemmt, hvad han senere sagde — jeg noterede det —: „Det er rigtigt nok, at enkelte Personer kunde have forskaffet sig Fordel ved at erklære Banken konkurs“. Men naar det ærede Medlem indrømmer, at Situationen var saaledes den 21. Juli, at enkelte Personer kunde have skaffet sig Fordel ved at erklære Banken konkurs, maa han med det samme indrømme, at Regeringen havde al mulig Grund til at handle hurtigt og resolut, som den gjorde ... (Kragh: Det kunde ske uden Provisorium). Nej, det kunde ikke gøres uden en foreløbig Lov. Efter alt, hvad der forelaa, kunde det ikke ordnes paa anden Maade, end saaledes som Regeringen her har ordnet det, og det er jo for Resten ogsaa indrømmet baade af den ærede Ordfører for det konservative Parti og af den ærede Ordfører for det radikale Parti.